

[Kofod-Svendsen]

Norge, er faktisk at komme med af sikkerhedspolitiske grunde.

Jeg kan forstå, at Norge af distriktpolitiske grunde kan være nervøs for Nordnorge, men at man ville med af sikkerhedspolitiske grunde, er faktisk noget andet, end at man vil med i det indre marked.

Jeg vil gerne spørge, om Fremskridtspartiets ordfører, fru Annette Just, ikke har bemærket den interesse, de nye demokratier i Central- og Østeuropa har for at blive knyttet til EF. Hvad mon årsagen er til det?

Den dynamiske udvikling, vi nu oplever i EF, skræmmer ikke de nye østeuropæiske demokratier, den er tværtimod med til at øge deres interesse. Er det ikke lidt tankevækkende?

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Fru Annette Just fremhæver det indre marked, og det er normalt det, vi kalder søjle 1.

Hvad er det så, man har så meget imod i søjle 2 og søjle 3?

Det, der sker i søjle 3, er en nødvendighed som følge af det indre marked, nemlig at vi får åbne grænser, så vi er nødt til at få styr på det. Det er en ganske klar følge, og hvis vi ikke får det med, ryger vi ind i problemer, det ved fru Annette Just ligesom jeg.

Hvad er det specielt i de to søjler, man ikke kan lide?

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med hr. Grove, som spurgte, hvad det er i søjle 2 og søjle 3, som Fremskridtspartiet har så meget imod.

Jeg er frygtelig ked af det. Jeg har netop brugt 20 minutter på at forklare, hvori det største problem i virkeligheden ligger, og det var altså økonomi og atter økonomi. Det er i øvrigt i søjle 1, men det har ikke noget med det at gøre.

Så blev jeg spurgt, hvorfor Østeuropa så forfærdelig gerne ville være med. Jeg kan da godt forstå, hvorfor de gerne vil være med i Unionen frem for bare i det indre marked, for dér ligger nemlig hele det store, økonomiske incitament. Helt ærligt, det var næsten for nemt at give mig det spørgsmål.

Hr. Kofod-Svendsen sagde, at Norge netop vil være med i det sikkerhedspolitiske, og jeg kan godt forstå dem; ingen tvivl i den sag. Der er intet at sige til, at Norge føler sig hængt af NATO-arbejdet, for det har fornemmet, at Danmark er på vej ind i Vestunionen, og hvad bliver der så tilbage af den europæiske del af NATO-arbejdet? Jeg kan godt forstå, at Norge føler sig mildest talt sat udenfor, og det er da heller ikke nogen hemmelighed for de politiske partier, der er til stede i salen, at jeg har advaret imod det gang på gang.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Jeg takker for det klare svar, jeg fik. Det er af økonomiske årsager, at vi siger nej til Unionen.

Man havde intet specielt imod søjle 2 og søjle 3. Fru Annette Just sagde direkte, at hun havde brugt 20 minutter på at forklare, at det var det økonomiske, der var årsagen, og jeg takker for et klart svar.

Duetoft (CD):

Jeg vil starte med den meget overraskende melding, at vi agter at stemme for lovforslaget, og det gør vi af to grunde:

For det første fordi vi synes, det er godt, og for det andet fordi det er en helt logisk følge af, hvad Danmark hidtil har sagt ja til.

I virkeligheden kan vi ikke helt forstå den enorme dramatik, der er om unionsafstemningen og diskussionen om Maastricht, for det kan ikke komme som en overraskelse for nogen. Det, at man skulle have et tættere politisk samarbejde mellem en række lande, var det bærende fundament i skabelsen af EF, det var reaktionen på krigens rædsel, det var reaktionen på Østmagternes fremmarch og på, at man tidligere i Europa har set, at økonomisk nedgang førte til ekstremisme, nazisme og kommunisme. Derfor fandt en række mennesker ud af, at man sammen måtte løse disse problemer, at de gamle fjender i Europa måtte gå sammen ikke bare i et snikke-snakke-samarbejde, men i et tæt samarbejde også om noget, som i længden kunne føre frem til det, nogle ser som et skræmmebillede og andre af os bestemt som et håb, nemlig Europas forenede stater.